

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. Cotté, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 31.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 27 FEBRUARIJ.

NIEUWJAARSGIFTEN AAN PIUS IX.

De personen die nog verlangen deel te nemen
aan het werk der Nieuwjaarsgiften, worden
verzocht ons hunne giften in den loop dezer
week te doen toekomen.

De laats te lijst zal in ons nummer van toekom-
menden zaterdag afgekondigd worden.

8^e LUST.

fr. 3090,63

Bedrag der vorige lijsten,	fr.
M. Pauly, pastoor te Kesselt,	10,00
M. Lambert Tans van id.	5,00
M. Nicolaï, pastoor te Sussen,	10,00
M. Portmans, id. te Sichen,	10,00
M. J. A. Jageneau van Sichen,	5,00
M. B. Heynen, id.	3,00
M. J. Smets, id.	3,00
Naamlooze, id.	2,00
M. D. Lenaerts, id.	2,00
M. J. Heynen, id.	1,00
M. M. Reggers, id.	1,00
M. P. Marting van Kleino-Spauwen,	5,00
De parochie Canne,	42,00
M. Goossens, pastoor te Vroenhoven- Montenaeken,	10,00
Mej. Goossens van Vroenhoven,	5,00
Naamloos,	2,00
M. Mathys Meertens, brouwer, id.	10,00
M. G. Meertens, zoon, id.	5,00
Naamloos, id.	2,00
De parochie Heur-le-Tixhe,	21,00

Ontvangen door de tusschenkomst van M. den dencken van Tongeren :	
Twee onbekende zijner parochie,	5,00
Eene onbekende, id.	5,00
Twee onbekenden, id.	5,00
Twee onbekenden,	3,00
Een arm meisje, id.	1,00
3 ^e lijst van Henis :	
Verscheidene onbekende parochianen,	5,00
Totaal, fr.	3268,63

Het budget van Justitie verworpen door den Senaat.

Eene groote politieke gebeurtenis heeft
woensdag in den Senaat plaats gehad : Het
budget van Justitie is er, met gelijkheid van
stemmen, 25 tegen 25, verworpen geworden.
Deze stemming is een akt van burgermoed

en vastheid van karakter, die de eerste wet-
gevende Vergadering des lands eere aandoet.
Zij wreekt, op eene beduidende wijze, het
openbaar geweten in den smaad, hem aange-
daan sedert de aankomst van Bara als minister
van Justitie. Al de weldenkende lieden, zij,
voor wie er nog oprechtheid, goede trouw en
eerlijkheid bestaat, zullen die stemming toe-
juichen. Het is een krachtig protest tegen de
omnoemlijke onrechtvaardigheden, geploegd
met medewerking van een ministerie, dat de
politieke haat en het politieke fanatisme boven
het recht plaatst.

De minister van Justitie heeft twee dalen
op zijn geweten, voor welke geen verschooning
in te brengen is. Ten eerste de verlaging der
Justitie door de benoeming, tot magistraten,
van menschen, die er volstrekt onbekwaam
toe zijn, en door uitsluiting van allen, zelfs de
waardigsten en verdienstelijksten, die niet tot
de logie behooren ; ten tweede, de zaak van
St. Denijs, die, naar de openhartige verklar-
ing van de antikatholieke *Independence*, een
wettelijk schandaal te noemen is.

Bara heeft de maat des gedulds doen over-
loopen ; onbekwaam, onbeheiligd, onwaardig
beziel met den doldruchtigsten haat tegen de
katholieken, weldoener's zijner gansche familie
en van hem, kan hij onmogelijk langer de
portefeuille van minister behouden.

Wij weten wel, dat de kwekeling der
kanniken van Doornik sterk aan dit ding
houden moet ; maar er zijn lessen, die een
man van eer niet ongevoelig kunnen laten,
er de stemming van den Senaat is er eene van
dit slag. Laten wij afwachten, wat hij doen zal.

Intusschen is de houding der « liberalen »
eerieus om na te gaan. Nauwlijks was het
nieuws van de bedoelde stemming woensdag
in de Kamer der Volksvertegenwoordigers aan-
gekomen, of de Hymanen en de Bouviers
werden als razend.

Men was juist bezig aan het kapittel der
Aeta Sanctorum, dus eene kostelijke gelegen-
heid om tegen de Jezuïeten te donderen. Ook
hebben zij katoen gegeven ! Dit middelje om
tegen de stemming van den Senaat in opstand
te komen, zal een beetje kinderachtig bevon-
den worden.

Na de oorevijg welke M. Bara verleden
woensdag in het Senaat gekregen had, kon
men denken dat die minister zijn pak ging
maken en zijne demissie geven. Zoo zou ten
minste elk man handelen die het gevoelen
zijner eigene waardigheid heeft.
Het verwerpen van een budget is inderdaad

het gevoeligste affront dat eenen minister kan
aangelaan worden. Dit is zoo waar dat zelfs
de ministeriele bladen verleden woensdag
aankondigden dat minister Bara, en misschien
wel het geheele ministerie zijn ontslag ging
geven. Zij gevoelden dus dat het niet meer
mogelijk was voor hunne liberale meesters
nog langer aan het roer te blijven, na de
stemming van afkeur en mistrouwen welke
het Senaat had uitgesproken.

Maar de nacht brengt raad ! Bara heeft er
eens op geslapen en toen hij's anderendaags
wakker werd zeide hij tot zich zelve : « Ik
heb veel moeite gehad om minister te worden
het voornaamste is van maar minister te blij-
ven. Ik zit eindelijk aan de schotel en al is
het ook vasten, ik blijf kost wat kost aan de
schotel zitten. »

Verleden donderdag was eiken verwonderd
van meester Bara, den kop omhoog en den
patience op het gezicht, de kamer zien intre-
den zijne plaats op de bank der ministers in
riemen, en hem tevens hooren te verklaren
dat hij minister bleef juist omdat zijne tegen-
strevens hem wilden van kant stellen !

De heeren Senateurs moeten in het vervolg
niet meer vergeten dat zij de onderdanige
slaven zijn van den jeugdigen Bara. Het Senaat
mag niet meer protesteeren tegen de handel-
wijze van eenen minister die de onschuldige
gebroeders Delplancke als misdadige doet in
het gevang werpen terwijl de tribunaal hen
als onplichtig in vrijheid doen stellen, die den
Kapelaan Van Eecke doet vervolgen terwijl
het gerechtelijk onderzoek bewijst dat tegen
M. Van Eecke geen rede van vervolging bes-
taat ; die den drukker van 't Jaar 1850 en
den opsteller van den *Katholiken Zondag*
doet vervolgen terwijl het recht verklaart dat
zij buiten zake moeten gesteld worden.

Om zulken minister aan het roer te houden
moet het Senaat vernederd, en de Grundwet
verschuurd worden ! Allo dan !

Bara gered van de Schipbrak.

Minister Bara zal blijven. ... dank aan eenen
kleinen Staatsanslag. De minister van Justitie
is, zonder twiifel, in de wol geverwd.

Geene atreding : de helft des Senaats heeft
hem goed te zeggen, dat hij haar verrouwen,
hare sympathie niet heeft, de heursstudent
blijft op zijne bank.

In het bijzonder leven zou geen man van
eer en moed dergelijke veroordeeling, als
door den Senaat tegen de Justitie minister is
uitgesproken geworden, zonder schaamte uit-
te doen had.

— Ach ! mijnheer Goulden, zegde zij, ik kan
vandaag niet, de anderen zijn vooruit ; moeder
Evig, Gaspard, Rosenkrantz en Jacob Heilig. Ik
moet van avond nog naar Saint Quirix, ik ben
maar alleen gekomen, om u te zeggen dat het
uurwerk van Desehheim in de war is, en dat
men u verwacht om het in orde te brengen.

— Bah, bah ! blijf maar een oogomblik.
— Neen, ik kan niet, mijnheer Goulden, het
spijt mij wel, maar ik moet mijnen rondgang ten
einde brengen.

Zij had reeds haar pakje opgenomen, en de
heer Goulden scheen teleurgesteld, toen Katha-
rina eene groote schotel koolen op tafel zette, en
zegde : « Hoe ! wilt gij heengaan, Anne Marie ?
de rok er niet aan... daar staat u vordal ! »
Zij draaide haar hoofd om en zag de rookende
soepkom, en de koolen, die een heerlijken geur
verspreidden.

— Ik heb haast, zeide zij.
— Bah ! gij hebt goede beenen, antwoordde
Katharina, met het oog M. Goulden toekijpende.

— O wat dat betreft, de hemel zij gedekt, de
beenen zijn nog goed.
— Wlunu, ga zitten, herstel uw krachten een
weinig ; het is een harde broodwinning altijd te
gaan.

— Ja, jufvrouw Berthold, dat is waar ; men
verdient de dertig stuivers wel, die men u geeft.
Ik zette de stoelen bij de tafel.

— Ga zitten, Marie-Anne, en geef mij uwen
stok.
— Ik moet wel uwen zin doen, zeide zij ;
maar ik zal niet lang blijven ; ik wil maar een
stuk eten en dan ver trek ik.

— Ja, ja, dat verstaat zich, Marie Anne, men
zal u niet te lang ophouden, zegde M. Goulden.
Ieder had plaats genomen, M. Goulden diende

staan. Onderstelt eene maatschappij, om het
even met welk doel ingericht, waarvan de
helft der leden zich tegen een ander lid ver-
klaren zou, en wier stemming te beduiden
zou hebben, dat het afgekeurde lid niet alleen
hare sympathie, maar ook haar vertrouwen
niet bezit. Zou één rechtschapen man, die de
eere op prijs stelt, het wagen in dat genoot-
schap te blijven ; zou hij tegen de helft der
leden durven opkomen, en hen onbeschaamd
trosteeren ? Indien iemand op zulke wijze
handelen kon, het wantrouwen jegens hem
zou onmiddellijk tot de diepste verachting
overgaan.

Bara houdt dus de portefeuille... Hij zal dan
naar den Senaat terugkeeren, niet om zich te
verschoonen, — dat zal hij nooit kunnen —
maar waarschijnlijk om, gerustend door
minister Frère, den smaad te vernieuwen, die
door de Tartuffen van het liberalisme donderdag
in de Kamer op de hoogste wetgevende Ver-
gadering onzes lands is geworpen geworden.

De jonge Minister zal er echter niet blank
huids van afkomen. Zijne bank in den Senaat
zal hem eene pijnbank worden. Wil men die
vergadering verlagen tot de rol van jaknikken
op alles, wat door de Kamer is goedgekeurd
geworden, men zal haar nooit zoo verre bren-
gen, dit juk stilzwijgend te verdragen ; de
protestanten tegen de nietwe justitie, door
Bara ingevoerd, zullen er luid klinken, en
weerklink vinden bij al orze landgenooten,
die de goede trouw, het recht en de recht-
vaardigheid hulde brengen.

De zitting van gisteren der Kamer der volks-
vertegenwoordigers strekt weinig tot eer aan
onze regeerders. Meester Bara om zich te
wreken over de stemming van het Senaat,
heeft aangekondigd dat hij het wetsontwerp
op de kerkelijke eerediensten aan de Kamer
zou voordragen. Men weet dat dit wetsontwerp
vooral tot doel heeft aan de wereldlijke over-
heid de overhand te geven in de gehele
administratie der kerkelijke belangen.

Met 37 stemmen tegen 42 heeft de Kamer
het subsidie afgeschaft der *acta sanctorum*.
Alweer eene wraak van M. Bara !

M. Phymmeekers, kapelaan in de St-Jans kerk
te Tongeren, is in dezelfde hoedanigheid benoemd
in de parochie van St-Remacle te Luik.

— Op den markt van Tongeren van verleden
waren te koop gesteld 349 koeien, 41 kalveren,
66 schapen, 76 vette varkens en 934 magere
varkens.

reeds rond, Katharina zag mij glimlachende aan
en ik zegde in mij zelve : « De vrouwen zijn
toch slimmer dan wij ! »

Ik was geheel verheugd ; wat kan een man
beter wenschen, dan eene verstandige vrouw te
hebben ? Het is een ware schat, en ik heb dik-
wijls gezien, dat de mannen geluk kig zijn, wan-
neer zij zich door zulke vrouwen laten leiden.

Men kan wel denken, dat eens aan tafel bij
een goede kachel, — in plaats van luiten, met
de voeten in den modder en den novemberwind
door de kleederen te voelen blazen, Anna Marie
er niet meer aandacht zich op weg te begeben.
Het was een goed schepsel welke nog op haar
65^e jaar twee kleine kinderen onderhield van
haren zoon, die sedert eenige jaren dood was.

En op dien leeftijd het land af te loopen, in wind,
sneeuw en regen, in schuren en stallen op stroo
te slapen, en drij vierden van den tijd niets te
eten dan aardappelen en dan altijd nog niet zoo
veel als men zou lusten, is geen lot om u een
goed bord warme soep, een goed stuk gerookt
spek met goede koolen te doen versmaden en
twee of drij glazen wijn, die u het hart verwar-
men. Neen, men moet de zaken beschouwen
zoals zij zijn ; het leven van deze arme lieden is
wel droevig.

Anne Marie ondervond het verschil van aan
tafel te zijn of op weg ; zij at met smaak en
maakte er zich een waar genoegen van ons te
vertellen, wat zij op haar laatsten tocht gehoord
had.

Van de Jakobijnen sprekende, zag Anna-Marie
op eens M. Goulden aan, en werd rood tot
achter de ooren ; maar zij herstelde zich, daar bij
glimlachte.

— Onder de Jakobijnen, zeide zij toen, zijn
er eenige die echter zeer goede lieden zijn ; maar
de armen moeten evenwel leven ; de Jakobijnen
hebben de goederen der armen genomen, dat is

WATERLOO.

VRIJE VERTALING NAAR HET FRANSCH.

(VERVOLG).

Tegen 4 ure in den namiddag vertrok de prins
naar Straatsburg, vergezeld van al de konings-
gezinden der landstreek te peerd, sommigen op
goede peerd en, anderen, zoals Pinnacle, op oude
knollen. Meri had hem op den heuvel van Saverne
het middagmaal bereid.

Iets dat alle Phalzburgers van dien tijd zich
nog herinneren, is dat de prins reeds in zijne
koets zaten langzaam wegreed, toen een uitge-
weken officier, met ontbloot hoofd en in uni-
form, hem achterna, liep, met eene klagende
stem roepende, die men over de gehele merkt
hooren kon : « Brood !... prins... brood voor
mijne kinderen ! »

Dat deed de lieden blozen, die zich uit
schaamte ver wijderten.

Wij waren zwiigende naar huis gegaan. M.
Goulden scheen in gedachten, toen tante Margriet
binnenkwam.

— Welnu ! moeder Margriet, zegde bij, gij
moet nu tevreden zijn !
— En waarom !
— Pinnacle is gedekoreerd.

Zij werd geel van kwaadheid, ging zitten en
zegde na een oogenblik :

— Dat is het grootste schandaal, dat men zien
kan. Maar als de prins geweten had, wie Pinnacle
is, mijnheer Goulden, in plaats van hem het kruis
te geven, had hij hem zeker eerder laten ophangen.
— Dat is juist het kwaad, antwoordde M.
Goulden, deze lieden doen veel zulke dingen
zonder het te weten, en wanneer zij het weten,
zal het misschien te laat zijn.

VIII.

Op zulk eene wijze bezocht de hertog van
Berry de oostelijke departementen : het gerucht
van zijne minste woorden verspreidde zich in de
verte ; de een roemde zijne buitengewone vriend-
delijkheid ; anderen bewaarden het zwijgen.

Sedert dien tijd kwam meer dan eens de
gedachte bij mij op, dat al die uitgewekenen, al
die officiers op halve soldij, eindigen zouden met
alles in de war te brengen ; en eenigen tijd
daarna, tegen het begin van den winter, wisten
wij, dat niet alleen bij ons, maar tot diep in den
Elsas de zaken zeer verkeerd liepen.

Op eenen morgen dat M. Goulden en ik
gewerkt hadden, ieder in onze eigene gedachten
verdiept, ging ik, tusschen 11 en 12 ure, terwijl
Katharina de tafel dekte, de deur uit om mijne
handen aan de pomp te wasschen, wat ik altijd
deed voor het eten.

Eene oude vrouw veegde zich onder aan den
trap op de mat de voeten af, die bedekt waren
met slijk, en zij had eenen stok in de hand. Ter-
wijl ik van boven naar haar zag, kwam zij den
trap op, en ik zag dadelijk aan hare kleine dicht
gevoenen oogen en aan haar kleinen met ontel-
bare rimpels omgeven mond, dat het Anne Marie
was, de bedevaartgangster van Sint Wilt.

Deze arme oude vrouw bracht ons dikwijls
horlogien om te herstellen, voor de lieden die
vertrouwen in haar hadden ; haar gezicht deed
Goulden altijd genoegen.

— Hé, daar is Anne Marie ! zeide bij opstaande,
sedert hoe lang heeft men u niet gezien ?

— Sedert drij maanden, mijnheer Goulden,
drij lange maanden.

— Uwe zaken gaan goed, dat doet mij geno-
gen. Ga zitten Anne-Marie, rust een weinig uit.
Ik zag aan zijne oogen hoe geerne bij de oude
haren zak met nieuwtjes wilde laten ledigen,